

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות
לאהבת הזולת,
הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש יט אייר תשס"ח שבת - ירושלים 6:59 תל-אביב 7:14 חיפה 7:07 מוצ"ש - ירושלים 8:16 תל-אביב 8:19 חיפה 8:20

פרשת בחקותי

ברכת השלום

אין ברכת הארץ אלא בזמן ששורר שלום בין איש לרעהו !

נלמד מהפסוק: "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד" (פרק כ"ו)

וכתב רש"י: שמה תאמרו הרי מאכל הרי משתה אם אין שלום אין כלום, תלמוד לומר אחר כל זאת "ונתתי שלום בארץ", מכאן שהשלום שקול כנגד הכל, וכן הוא אומר "עושה שלום ובורא את הכל". והרמב"ן פירש: "ונתתי שלום בארץ" - היינו שלום שיהיה ביניכם ולא תלחמו איש באחיו, וכן פירש האור החיים, שפסוק זה מכוון על בני ישראל.

ידועה אמרת חז"ל (בגמרא יבמות קכב:): "תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם שנאמר "וכל בניך לימודי ה' רוב שלום בניך" וצריך להבין: במה תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, וכי הם הולכים מבית לבית להשכין שלום בין איש לאשתו או בין אדם לחברו?!

עוד הקשה הרי"ף (בעין יקב סוף ברכות) במה הם מרבים שלום, אם בעסק תורתם הרי בזה מרבים שלום לעצמם ולא בעולם. ואם משום שבעסק תורתם מקיימים את העולם כמו שידוע שבזכות לימוד התורה העולם קיים (וכדלהלן בנושא "זיכוי והטבה לרבים"), אם כן, היו צריכים חז"ל לציין ולומר "תלמידי חכמים מקיימים את העולם" ומהו לשון "מרבים"?!?

וביאר החתם סופר (בדרשותיו ח"א): למען האמת כל המדות שיש באדם לחיוב ולשלילה נבראו ע"י השי"ת וכל מדה ומדה, כמו הגאווה והענוה, השלום והמחלוקת, נבראה לצורך ומיועדת להשתמשות בה במקום הראוי והנצרך. למשל: מדת המחלוקת ראויה שיתעסקו באמצעותה בלימוד התורה ופלפולה, שכל אדם יאמר את הנראה לדעתו ולפי שכלו, ובזה תורוח שמעתתא ותתברר אמיתה של תורה. וכדמצינו במחלוקת בית שמאי ובית הלל וכדומה.

מעתה, כאשר מדה זו של מחלוקת נמצאת בשימוש בעולם - אצל תלמידי חכמים, ממילא מתמעטת המחלוקת אצל האחרים, וכן הדין שכל מדה שתמצא בקדושה נפחתת היא אצל הטומאה, נמצא, מתוך שמתעסקים תלמידי חכמים בתורה ומשתמשים במדת המחלוקת בצד הקדושה, מרבים בכך שלום בכל שאר העולם.

לברר ! לפני שתוקפים...

הרה"ק רבי יצחק מווארקא זצ"ל היה אוהב שלום ורודף שלום. כאשר היה מתגלע ריב בין שותפים או בין בני זוג, או שהייתה פורצת מחלוקת בקהילה. היה מפשר בין הצדדים ומספר את הסיפור הבא:

"פעם נסעתי עם מורי ורבי כ"ק האדמו"ר רבי דוד מלעלוב זצ"ל. הגענו לעיר אחת, ולפתע רצה אלי אשה אחת והתחילה להכותני ולחרפני: "אכזר, רוצח, הלא תבוש! להפקיר כך אשה וילדים!" בקיצור, היא הייתה בטוחה שאני בעלה שנטש אותה ואת ילדיו ונעלם..."

"כל באי השוק התכנסו ובאו והצטרפו לחרפותיה ולגידיפיה. בקושי רב עלה בידי מורי ורבי להרגיעה ולחקור אותה על בעלה וסימניו, ולהוכיח לה את טעותה."

"מובן, שאחרי ששמעה כך האשה, הזדעזעה ומיהרה לבקש את סליחתי על שפגעה בי ועל שחרפה והרימה יד. השבתי לה: אינך צריכה לבקש ממני סליחה, שכן לא בי פגעת. את חרפת וגדפת את בעלך ואותו הכית... ואכן מגיעות לו באמת מכות נאמנות..."

"הוא הדין" - סיים הרבי מווארקא - "כמעט בכל ריב ומחלוקת. שני הצדדים צודקים כשהם תוקפים את מה שהם חושבים כעמדתו והתנהגותו של הצד שכנגד. יש רק לפקוח את עיניהם לראות שהתמונה שדימיינו לעצמם אינה מדוייקת: המכות אמנם מוצדקות אבל אין זה הבעל..."

באהלי צדיקים

מיקודש לצילוי נשפת

האשה החשובה **מרת דבורה מלכה ג'ברשטיין ע"ה**

בת הרה"ח ר' ברוך חיים ז"ל
נלב"ע ביום ה' לפרשת אמור י"ג אייר תשס"ז
ת. נ. צ. ב. ה.

שלימות בגמילות חסד - כאשר נעשה באופן ובזמן הנוחים ביותר לזולת!

נלמד מהפסוק: "ונתתי גשמכם בעתם" (פרק כ"ד)

ואמרו חז"ל: מהו בעתם? לא שכורה [שלא תשתה יותר מדי] ולא צמאה אלא בינונית. דבר אחר: בעתו - בלילי רביעית ובלילי שבתות. ופירש רש"י: שאין טורח על בני אדם דאין הולכים בדרכים (תנעית כב:). עוד אמרו חז"ל (מד"ר לה"ט): בימי הורדוס המלך היו גשמים יורדים בלילות, ובשחרית נשבה הרוח ונתפזרו העבים וזרחה החמה, נתנגבה הארץ והיו פועלים יוצאים ועוסקים במלאכתם, ויודעים שרצון אביהם שבשמים הם עושים.

(א) בפרשת עקב מצינו ג' פסוקים המדברים על הליכה "בדרכי ה'":
(א) "ושמרת את מצות ה'... ללכת בדרכיו וליראה אותו" (ח"ז)

(ב) "ועתה ישראל" מה ה' אלוך שואל ממך כי אם ליראה את ה'... ללכת בכל דרכיו ולאהבה אותו... (י"ב).

(ג) "כי אם שמור תשמרון את כל המצוה הזאת..." לאהבה את ה' אלוך ללכת בכל דרכיו ולדבקה בו" (יא"ב).

שואל החפץ חיים: מה פשר השינויים בין הפסוקים הללו, שהרי בפסוק הראשון מוזכר הליכה בדרכיו קודם "יראה", ובפסוק השני שינתה התורה לכתוב הליכה בדרכיו לאחר "יראה" וקודם "אהבה". ואילו בפסוק השלישי כתבה התורה הליכה בדרכיו אחר ה"אהבה" וקודם ה"דביקות". מה פשר שינויים אלו?!

ומבאר החפץ חיים: נראה שיש ג' מדריגות בעבודת ה'. אחד היראה (מעונש), ולמעלה מזה האהבה, ולמעלה מזה הדביקות בה'. וההבדל בין האהבה לדביקות, הוא שאהבה תתכן גם באופן שמתעורר בלבו האהבה לפרקים. מה שאין כן דביקות היא כאשר האהבה תקועה בלבו תמיד ועל ידי זה נדבק נפשו לה'.

לפי"ז יובן סדר הפסוקים. שכן התורה מלמדת אותנו שאדם אינו זוכה לשום מדריגה עד שירגיל נפשו מתחילה ללכת בדרכי טובו של הקב"ה, להיות רחום וחונן וגומל חסד. מעתה, ניתן לבאר שהפסוק הראשון מלמדינו שכדי להשיג מדריגת "היראה" צריך להקדים מדת החסד. והפסוק השני מלמדינו שגם אחרי שהשיג את היראה, לא יחשוב בנפשו שמעתה ראוי לו רק להתעלות בעניני היראה ועבודת ה', ולא יתן דעתו בעניני טובת זולתו, על כן בא הפסוק להורות שגם מי שזכה ליראה וחפץ להתעלות לאהבה, אעפ"כ לא יזכה לזה אלא רק אחרי שגם עתה יקיים "ללכת בכל דרכיו" - להיות גומל חסדים.

והפסוק השלישי הוסיף למלמדינו, שאף אחר שזכה למדריגת האהבה לא יחשוב שעתה עליו רק להדבק בתמידות בה' ולא להביט בעניני טובת הזולת, אלא עליו לדעת שגם כדי להשיג מדריגת הדביקות בה' צריך שיתחזק במדה טובה זו של הליכה בדרכיו, להיות רחום וגומל חסד. ובזכות זה יעזרהו ה' להיות דבק בו בתמידות.

דורשים חז"ל בגמרא (סוכה מט:): מאי דכתיב "הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך, כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלוך". "ואהבת חסד" - זו גמילות חסדים. וכתב רבינו בחיי ז"ל (בספרו כד הקמח):

"וצריך אדם להזהר במדת החסד, שעם מדה זו יתמשל לבוראו יתברך וילך בדרכיו, כי המדה הזאת היא ממדותיו ובה הוא יתעלה מנהיג עולמו. וכן אנו אומרים בתפלת יוצר, המנהיג עולמו בחסד, ובו נברא העולם שנאמר (תהלים פ"ג) אמרתי עולם חסד יבנה. וכל הזהיר במדה זו הוא מי שנפשו שפלה והוא הירא את השי"ת. והמדה הזו שהחזיק בה בחייו שואבת נשמתו לחיי העולם הבא, והיא מחופפת עליו כעטרה לראש. הוא שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קג"ז) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בנים.

חסד לכל נזק

על דרכם של גדולי ישראל לגמול חסד בכל עת עם נזקקים סיפר הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל (משגיח דקמניץ): "הכרתי אדם בשם רבי גבריאל סמוטני זצ"ל, שהיה מתמיד עצום, הוא סיפר לי כי בהיותו צעיר לימים התייתם מהוריו ונכנס לבית המדרש מסויים בעיר, ולא היה לו מקום לאכול ולישון. הוא ישב ולמד במשך כל היום כשהוא רעב, ולא היה אחד שהציע לו אוכל. ואף "שלום" לא נתנו לו.

לאחר תפלת ערבית לא ידע מנוח לנפשו ודאג מאד היכן יסעד את לבו ויניח את ראשו. והנה לפתע ניגש אליו יהודי ונתן לו שלום ושאלו "מנין אתה"? השיב, כי הוא בחור צעיר שאין לו מקום לאכול ולישון. הוציא האיש סכום נכבד מכיסו ואמר לו "בכסף זה תקנה לך אוכל ותמצא חדר לישון. כי אני שליח של הגאון רבי חיים עוזר גרודז'נסקי לחפש בחורים לומדי תורה שאין להם מקור לפרנסתם..."

הוסיף האיש ואמר: "כאשר יגמר לך הכסף תיגש לביתו של רבי חיים עוזר ויתן לך עוד ועוד". יש לציין כי בחור זה נעשה לימים מתמיד עצום והקים בית לתפארת, והכל בזכות הארת הפנים ואהבת חסד של רבי חיים עוזר.

בית ומנוחה

חסד באישון לילה

עוד לפני שהתחיל הרב מפוניבז' - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, בהקמת "שיבת פוניבז'" בבני ברק, הקדים ויסד בה את המפעל הנאדר בקודש, "בתי אבות" שנועד לקליטת מאות ואלפים יתומי השואה שהובאו ארצה. הוא השקיע בו את דם התמצית של הלב והנשמה שלו.

סבור היה הרב מפוניבז', כי מול החורבן הנורא ועקידת המליונים, רובצת על השרידים הניצולים לשמש אבות ואמהות לילדים האומללים לכן יצא אל העם בקריאה חמה: הבה נקיימה למען הילדים, לא "בתי יתומים", כי אם "בתי אבות". בתים של אבא ואמא. מוסדות כאלו שבינן כתליהם תשרוד אוריה ביתית משפחתית חמה, עד שהילד היתום ישכח את רישו, ותתמתק כלשהו מררת חייו.

פעם הגיעה ל"בתי אבות" קבוצה שלימה של ילדי עולים מטרנפול. הילדים הגיעו במפתיע, איש לא טרח להודיע קודם לכן על בואם, והמוסד לא היה ערוך כראוי לקליטתם... אמנם נמצאו במחסן מיטות ומזורנים במספר הדרוש, אך שמיכות וכלי מיטה לא היו והשעה שעת לילה מאוחרת.

הלך, איפוא, רבי יוסף שלמה כהנמן בליווי המזכיר הרב בנימין זאב דויטש שליט"א להתדפק על דלת מעונו של ר' אליהו אייזנשטט ע"ה, יהודי בעל חנות לכלי מיטה בבני ברק, כדי "לגייס" אותו למשימה זו. הלה כבר שכב זה מכבר לישון.

דפק הרב מפוניבז' בחוזקה על הדלת וקרא בתחנונים: ר' אליהו, ר' אליהו, קומו לעבודת הבורא! יידישע קינדערלך [=ילדים יהודים] באו ללמוד תורה, ואין לנו כרים ושמיכות עבורם, קומו ר' אליהו לפתוח את החנות..."

ור' אליהו איזנשטט שהקיץ מן השינה לקולו של הרב, לא אחר ולא התמהמה ללכת עמהם ולספק מחנותו את כל הציוד הדרוש, כדי שהילדים יוכלו לישון עוד באותו לילה במיבר הנוחות...

הרב מפוניבז'

ככל שירבה אדם בעצמו ובעם ישראל את לימוד התורה וקיום המצוות, כן ייטיב עם העם!

נלמד מהפסוק: "אם בחקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו... וישבתם לבטח בארצכם ונתתי שלום בארץ... וחרב לא תעבור בארצכם" (פרק כ"ג, ד, ו) נמצאנו למדים, כי מי שחפץ באמת ובתמים לתרום לתורה וכבדה ומכרעת להגנת העם והארץ. מי שחפץ באמת לסייע להדיפת האויבים ומיגורם ובהשגת שלום ובטחון. אין לו אלא למלא וליישם את אותם הוראות המפורשות בתורה: לעמול בלימוד התורה ולקיים מצוותיה! כי רק על ידי אלו מובטח שלום ובטחון בארץ. וממילא, ככל שיותר יתרבה לימוד התורה וקיום המצוות בעם, כן תגדל ותתחזק רשת ההגנה והבטחון.

מובאים בגמרא מספר מקרים, בהם רואים כמה גדול כח לימוד התורה להגן על האדם מן המות. וכדוגמת מה שמספרים על רב חסדא (מו"ק כח.) שמלאך המות לא הצליח להגיע אליו משום "שלא הוה שתיק פומיה מגירסא" [=פיו של רב חסדא לא פסק מלימוד התורה] מה עשה מלאך המות? "סליק יתיב בארזא דבי רב" [עלה מלאך המות וישב על עץ ארז שניצב על יד בית מדרשו של רב חסדא] "פקע ארזא ושתיק" [=נבקע הארז ורב חסדא פסק מלימוד לרגע קט מחמת רעש שבירת הארז] "ויכיל ליה" [=ואז הצליח מלאך המות לבצע שליחותו].

רבינו יוסף חיים מבאגדד זצ"ל (בעל הבן איש חי) כותב בספר (בן יהוידע ברכות סד.) שכח התורה להגן על האדם בעת צרה הוא רק כאשר לומד בחריצות ובזריזות ומחדש חידושי תורה. ובה ביאר את אמרת חז"ל (שם) "כל המרפה עצמו מדברי תורה אין בו כח לעמוד" והיינו כל שלומד בהתרשלות, בעצלות ורפיון, אזי אין בו כח, כלומר: השגה לחדש חידושים אשר זכותם יגינו עליו, "כי זכות תורה המגן על האדם בעולם הזה בעת צרה הוא רק מן הפירות שהם החידושים". עכ"ד.

נמצאנו למדים מדברי חז"ל (ומדברי הבן יהוידע) שכל רפיון כלשהו בלימוד התורה, אפילו באיכות, יכול לגרום מזכות התורה להגן כהבטחת חז"ל "תורה מגנא ומצלי" וכל שכן כאשר הרפיון גורם לביטול תורה גמור שאז סכנת העונש גדולה יותר וכפי שכתב הרמב"ם בפירוש המשנה (סוף מסכת ברכות) בביאור הפסוק "עת לעשות לה' הפרו תורתך" בזה הלשון:

"**יאמר** כי כשיבוא העת להפרע מהם ולהנקם, יזדמנו סיבות לבני אדם להפר התורה, כדי שיבוא עליהם העונש במשפט, וזה הענין ארוך ורחוק עמוק עמוק מי ימצאנו"

רגיל היה הגאון **רבי יחזקאל אברמסקי** זצ"ל להציג את דברי הרמב"ם הללו בפני תלמידיו, והיה מוסיף ואומר: אין לך "להפר תורה" יותר מאשר ביטול תורה ח"ו. והמשיך רבי יחזקאל לטעון שדברי הרמב"ם אינם נותנים לו מנוחה, ומזהירים אותו תמיד מפני כל איזה ספק קל של רפיון ח"ו בשקידת התורה, כי אולי מזמינים פה מן השמים איזה ביטול תורה כדי שיבוא ח"ו העונש במשפט, ולכן היה עושה תמיד מאמצים גדולים להתחזק שלא יגרם שום ביטול תורה. הן בזמן שמחה והן בזמנים קשים.

עפ"י ביאור זה בפסוק "עת לעשות לה' הפרו תורתך" ביאר רבי יחזקאל את הפסוק שלאחריו: "על כן אהבתי מצוותך מזהב ומפז". שמכיון שעוון ביטול תורה הוא כל כך חמור ונורא שגורם "שיבוא עליהם העונש במשפט". "על כן" - מפני דבר זה "אהבתי מצוותך מזהב ומפז" והנני משתדל מאוד בשקידת אהבת מצוותך, לימוד תורתך, יותר מהשתדלות בהשגת זהב ופז...

בזכות לומדי הישיבות.

אל ביתו של הרב מטשעבין - הגאון רבי דוב בעריש וויידנפלד זצ"ל נכנסו כמה מראשי הצבא במדינה וביקשו לשוחח עמו על המצב הביטחוני. לאחר שהסבירו לו את המצב הביטחוני הקשה ואת הסכנה המרחפת על המדינה ואת הצורך בהגברת הכח הצבאי, העיזו לנסות לשדלו שיסכים שבני הישיבות יתגייסו לצבא.

ענה להם הרב מטשעבין ואמר להם כדברים הבאים: "ברצוני לספר לכם מעשה שהיה: עגלה טעונה משאות כבדים החלה מטפסת במעלה הר גבוה. הנסיעה במעלה ההר היתה קשה, והעגלה לא התנהלה בכבידות, עד אשר עצרו הסוסים באמצע הדרך, וכוחם לא עמד להם להמשיך בעליה.

"**העגלון** ירד והחל פורק משאות וחבילות כדי להקל על הסוסים, אך ללא תועלת. העגלון כבר סיים להוריד את כל המטען מעל העגלה, ועדיין נותרה להיות תקועה במקומה. ברוב יאושו החליט העגלון לפרק את הגלגלים, מתוך הנחה כי הם מכבידים על משקל העגלה, כיון שהם עשויים מברזל והם כבדים מאד. סבור היה העגלון, כי לאחר שיסיר את גלגלי העגלה, היא תיסע... "אף אתם" - הפטיר הרב מטשעבין - "מבקשים להסיר את גלגלי העגלה..."

הרי בזכות בחורי הישיבות העולם קיים, ובזכותם הקב"ה מנהיג את עגלתו בעין פקוחה. "עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים" **בזכות מה היו עומדות רגלינו במלחמה? בזכות שערי ירושלים שהיו עוסקים בתורה...**

בזכות לימוד משניות

בתקופת מלחמת העולם השנייה, כאשר גויסו יהודי הונגריה למחנות הכפייה, בא אברך לפני רבו הרה"צ **רבי נפתלי צבי מבילקא** זצ"ל, וביקש לקבל ממנו בהשאלה ממנו ספר משניות זעיר, כדי שיהיה לו במה לעיין בשעת הפנאי.

כעבור זמן לא רב שוחרר האברך. בא הלה לרבו ואמר: "הנה, מחזיר אני את המשניות..."

נענע הרבי ואמר: "לא כן, אלא המשניות הן שהחזירו אותך..."

שולשלת ספינקא

"תורה מגנא ומצלי"

אחד הדברים שהחדיר הגאון **רבי יהודה צדקה** זצ"ל בתלמידיו וחניכיו היא האמונה בסגולת התפלה ובזכות לימוד התורה. בשנת תשכ"ז לפני שפרצה מלחמת "ששת הימים" כאשר הישוב בארץ ישראל היה שרוי בצרה גדולה, הזעיק את תלמידיו להרעיש עולמות בתפלה ובתחנונים, באמירת תהלים ו"סליחות" ותקיעה בשופרות, כדי להמתיק הדינים וישוב חרון אפו ית"ש מארצו ומנחלתו.

באותם ימים בחר הגר"י בעשרה אברכים מצויינים מחכמי הישיבה, שיהיו יושבים ועוסקים בתורה ללא הפוגה עד שעברו ימי החרום, מבלי להתעניין כלל בשום דבר חיצוני, אפילו לא בחדשות היום. כי אמר:

"**הרי** אפילו בסדום הרשעה אלמלי היו בה עשרה צדיקים היה הקב"ה נושא פנים בגללם לכל הדור, כל שכן אצלנו שאם נושבו עשרה צדיקים לעסוק בתורה ולהסיח דעת מכל הסובב אותם בימי חרדה ומתח כאלו, שזכותם יכולה להגן על כל הדור..."

וזאת ליהודה

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

צופר השבת של מירון !

חמישי הוא הגיע כרגיל וקיבל את הדיסק עם שירי ל"ג בעומר".
"באותו ערב, ליל שישי, מתקשר אלי אביו ושואל אם אני יכול להכין לו דיסק חדש. מה קרה? הבן שלו נסע למירון ושכח להשאיר את הדיסק בבית. כזכור הכנתי דיסק נוסף לאחר שאחד הדיסקים נעלם מעיני. אמרתי לו שבסייעתא דשמיא הכנתי דיסק נוסף ב"טעות", והוא יכול לקבל אותו בשמחה".

* * *

כאשר חל ל"ג בעומר במוצאי שבת, נוהרים אלפים למירון עוד לפני שבת. עם צאת השבת מתחילים רבבות מכל רחבי הארץ לנהור מירונה, אך רק מי ששהה במקום במהלך השבת יהיה נוכח בעת התקדש ליל הילולת רשב"י. השבת הזו חולפת בהתרוממות מיוחדת; מין 'בריזה רוחנית' נושבת על פני הנוכחים במשך כל השבת חמדת הימים.

בשנה שעברה חל כאמור ל"ג בעומר ביום ראשון, ואלפי אנשים התקבצו במקום לקראת שבת. במהלך ההכנות לשבת, נראה עסקן מירנאי מתרוצץ. ומפיו נפלטות מילים כמו 'גנב!' 'איך אני מכריז עכשיו?' וכדומה.

במירון, כמו במקומות אחרים, התכוונו להכריז על כניסת השבת באמצעות הרמקולים המוזיקליים. נוכחותם של אלפים כה רבים במקום, וההתרוצצות סביב ההכנות האחרונות להילולא, הפכו את ההכרזה לחשובה ביותר. אך לפתע הסתבר שמאן־דהו שלח את ידו וגנב את המערכת יחד עם הדיסק התואם שהוכן לערב שבת זו. לחפש את הגנב היה כמו לאתר מחט בערמת שחת, ויותר נכון: כמו לאתר גנב בין שלל הטיפוסים המזדרים אשר לצערנו נטפלים לאתרא קדישא מירון.

העסקן התרוצץ בנסיון למצוא את המערכת, אך לשווא. בצר לו הוא התקשר לביתו של מיועדו וניסה לבדוק אם קיימת דרך להעביר אליו בדחיפות דיסק חלופי.

"נדהמתי מעצמת הסייעתא דשמיא" מספר שולח הסיפור "עניתי לו: הואל בטובך לאתר את בחור 'פלונגי' - בנו של אותו עסקן שמפעיל את הרמקולים באזור מגוריו - ותבקש ממנו את הדיסק שהוא שכח אתמול להשאיר אצל אבא שלו..."

"הלה איתר את הבחור באופן מיידי, ואלפי העולים מירונה התבשרו על כניסת השבת בשלום ובשמחה".

נשלח ע"י בעל המעשה

בשכונות חרדיות רבות ברחבי הארץ, התרגלו להזדרז להדלקת נרות שבת־קודש כאשר ברקע נשמעות מנגינות ערביות. זה התחיל עם הניגון הוויז'ניצאי המיתולוגי "שרייט'טשע יידעלאך גוט שבת" והמשיך עם ניגונים שמותאמים באופן ספציפי לכל עונות השנה - בהתחשב בחג שחל באותה תקופה וכו'.

הילדים הצעירים שלנו לבטח חושבים שכך קיבלו את השבת מאז ומקדם. הם לא זוכרים את הצפירות הערב־שבתיות אליהן הורגלנו משחר נעורינו. אך איננו מתלוננים נגדם; הרי גם אנו לא זוכרים את היהודי הכפרי שהתהלך בסמטאות ה'שטעטל' (עיירה) והכריז בפיו/בצופרו על כניסת השבת. אם נמשיך לטוות את החוט צעד נוסף קדימה נאמר: גם היהודי הכפרי הזה לא זוכר כיצד הכריזו על כניסת השבת באמצעות 'תקיעות' כמובא בשולחן ערוך (או"ח סי' רנ"ו) - דור דור ודורשיו. דור דור וצפירותיו.

כותב לנו יהודי יקר שמפעיל מערכת כריזה שבתית במרכז הארץ: "אני מפעיל מערכת די גדולה של 'רמקולים מוזיקליים' המתריעים על כניסת שבת וחג. המערכת מתפרסת על אזור נרחב, ומכניסה את השבת בשמחה למאות מאות משפחות".

"המערכת מופעלת באמצעות דיסקים מתאימים. לכל שבת אני מכין דיסק חדש אשר מותאם לאותה שבת. מלבד זאת אני מוסר עותקים של הדיסק שלי, לעוד מספר מוקדים אשר מפעילים מערכת דומה - על מנת שגם הם ייהנו משיר חדש ומותאם בכל ערב שבת וחג".

* * *

"בשנה שעברה, תשס"ז, חל ל"ג בעומר ביום ראשון. כמובן מאליו הכנתי לכבוד אותה שבת דיסק עם שירי 'בריוחאי' המתאימים ל'שבת־ערב ל"ג בעומר'. מידי שבוע אני רגיל להכין חמישה עותקים, אותם אני מחלק למוקדים. גם באותו שבוע נהגתי כך אך בסיום הצריבה נעלם לי דיסק אחד. זה היה מאוד מוזר ולא הצלחתי להבין היכן הוא נבלע באופן כה פתאומי. צרבתי מיד דיסק נוסף ושכחתי מהעניין".

"כעבור כמה דקות מצאתי את הדיסק שנעלם. כעת כבר היה הדיסק מיותר, מכיוון שהרי הכנתי דיסק חדש במקומו".

"מידי יום חמישי מגיע לביתי בחור ישיבה - בנו של אחד ממפעילי הרמקולים - ולוקח את הדיסק עבור אביו. גם באותו יום